

Tovarășul Nicolae Ceaușescu a împlinit 50 de ani

Scumpe tovarășe Ceaușescu,

La a 50-a aniversare a zilei tale de naștere, Comitetul Central al Partidului Comunist Român, Consiliul de Stat și Consiliul de Miniștri te felicită din toată inima și îți urează ani mulți, sănătate și fericire.

Cu acest prilej, partidul, clasa muncitoare, întregul popor, aducându-ți un cald omagiu, dau o înaltă prețuire activității pe care o desfășori încă din fragedă tinerețe în mișcarea muncitorească, meritelor tale remarcabile în lupta pentru eliberarea socială și națională a poporului român, abnegației și energiei cu care slujești interesele vitale ale națiunii noastre socialiste, cauza socialismului și păcii în lume.

Devotat trup și suflet poporului, limate de un fierbinte patriotism, ai înfruntat, ca militant al partidului comunist, prigoana regimului burghez-moșteresc, temnița și represiunile polițienești, te-ai distins ca încercat conducător al organizației revoluționare de tineret, ai participat activ la luptele conduse de partid împotriva fascismului, pentru eliberarea țării, pentru victoria revoluției populare.

În anii construcției socialiste, îndeplinind cu nefermă devotament sarcini de mare răspundere, ai adus o valoroasă contribuție, împreună cu ceilalți conducători ai partidului, la întărirea politico-organizatorică a partidului, la opera de dezvoltare a economiei naționale și de ridicare a nivelului de trai al oamenilor muncii, la organizarea statului nostru socialist, câștigând stima și considerația întregului popor român.

Noi toți cunoaștem rolul de seamă pe care îl ai în activitatea Comitetului Central, în elaborarea politicii marxist-leniniste, creatoare a partidului nostru, în fundamentarea programului de desăvârșire a construcției socialiste adoptat de Congresul al IX-lea al partidului, a măsurilor hotărâte de recenta Conferință Națională, îndreptate spre perfecționarea organizării și conducerii întregii vieți sociale, precum și în dezvoltarea științei, învățămîntului, artei și culturii.

În îndeplinirea înaltelor funcții încredințate de partid și popor se evidențiază preocuparea ta stăru-

toare pentru dezvoltarea orânduirii noastre socialiste, întărirea unității dintre clasa muncitoare, țărănime și intelectualitate, a frăției dintre poporul român și naționalitățile conlocuitoare. Este bine cunoscută atenția neslăbită pe care o acorzi creșterii continue a rolului partidului ca forță conducătoare în societate, dezvoltării activității sale politice, organizatorice, ideologice și de formare a cadrelor, promovării principiului conducerii și muncii colective, întăririi unității rindurilor partidului. Exigența și principialitatea partinică, studiul atent al realității, legătura strinsă cu organele de partid, obștești și de stat, cu masele largi populare, dinamismul și perseverența cu care muncești, constituie un exemplu înșufleător.

Afirmarea viguroasă a României socialiste în concertul națiunilor lumii, prestigiul ei internațional sînt rezultatul politicii externe a partidului și statului nostru, la elaborarea și îndeplinirea căreia ai un remarcabil aport. Se bucură de aprecierea și sprijinul unanim al întregului popor activitatea neobosită pe care o desfășori în fruntea Comitetului Central al partidului pentru întărirea prieteniei și colaborării frățesti a României cu toate țările socialiste, pentru dezvoltarea legăturilor de solidaritate internațională cu partidele comuniste și muncitorești, cu forțele care luptă împotriva imperialismului, pentru unitatea sistemului socialist mondial și a mișcării comuniste internaționale. În același timp, desfășori o activitate rodnică pentru dezvoltarea relațiilor țării noastre cu celelalte state, indiferent de orînduirea lor socială, pentru afirmarea largă în viața internațională a principiilor independenței, suveranității, egalității în drepturi, pentru colaborare și prietenie între popoare.

La această aniversare jubiliară, prilej de bucurie pentru noi toți, te îmbrățișăm cu căldură și îți dorim, scumpe tovarășe Ceaușescu, noi succese în munca pe care o desfășori pentru îndeplinirea mărețelor idealuri ale partidului nostru, pentru propășirea patriei și fericirea poporului român, pentru triumful ideilor socialismului și păcii în lume.

COMITETUL CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN
CONSILIUL DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA
CONSILIUL DE MINIȘTRI AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA

Ziarele au publicat Comunicatul cu privire la îndeplinirea planului de stat de dezvoltare a economiei țării. Am încheiat, așadar, al doilea bilanț anual al cincinalului elaborat de Congresul al IX-lea al partidului și rezultatele întrunesc semnificații deosebite: producția industrială a anului 1967 echivalează cu producția întregului plan cincinal 1951 — 1955, realizîndu-se peste prevederi o producție de 5,7 miliarde lei.

Consemnăm deci o nouă victorie pe frontul creării de bunuri materiale și spirituale, o victorie care demonstrează că planul nostru cincinal a fost elaborat pe temeiuri științifice, mărturie fiind ritmul anual de creștere a producției globale industriale în primii doi ani, ritm care înregistrează un spor mediu de 12,6 la sută. Dar, dincolo de cifre și date, consemnăm faptul că planul producției globale în industrie a fost îndeplinit și depășit de toate ministerele și organizațiile economice; că producția globală agricolă obținută în 1967 a fost mai mare decît în 1966, depășind ritmul mediu anual prevăzut în planul cincinal. Aceasta ne arată că în toate sectoarele de activitate, la orașe și sate, unitățile economiei au fost mai bine înzestrate, activitatea oamenilor muncii a fost mai bine organizată și deci mai spornică.

Să ne oprim puțin asupra datelor din capitolul „Agricultura și silvicultura”. Urmare a dezvoltării bazei tehnice și a mecanizării lucrărilor, ritmul mediu anual de creștere a productivității muncii în anii 1966—1967 a fost de 9,5 la sută. În anul trecut, agricultura a primit aproape 8 300 tractoare fizice, 4 000 semănători mecanice, peste 4 900 combine pentru păioase, 850 combine pentru porumb

BILANȚ '67

și alte mașini noi perfecționate. S-au extins lucrările de hidro-ameliorații și irigații, au fost plantate în masiv, înedosebi pe terenuri impropii altor culturi, circa 18 mii hectare viță de vie și vreo 17 mii hectare cu pomi fructiferi, cantitatea de îngrășăminte chimice folosită în agricultură a fost cu 24 la sută mai mare decît în 1966. Adăugînd la această înzestrare tehnică materială, sporirea gradului de îndemînare, a convingerii oamenilor că eforturile depuse duc nemijlocit la creșterea nivelului lor de trai, muncitorii de pe ogoare au realizat în 1967 la cereale o producție globală de peste 13 milioane și jumătate tone, producție care reprezintă una din cele mai bune din agricultura României.

Încheiem așadar un bilanț rodnic al materializării eforturilor poporului nostru, un bilanț care a dus la creșterea pe de-o parte a avuției țării și, pe de altă parte, așa cum e și firesc, la sporirea ciștigurilor personale și la îmbunătățirea nivelului de trai al poporului. E de ajuns să amintim că veniturile bănești ale familiilor de salariați au crescut cu 8,9 la sută, iar cele ale familiilor de țărani cu 9,8 la sută, că s-a organizat și generalizat sistemul de pensionare a membrilor cooperativelor agricole de producție. Realizări însemnate au fost obținute pe linia culturii și artei, în ocrotirea sănătății populației și îmbunătățirea condițiilor de locuit. Ar fi să cităm circa 51 de mii apartamente date în folosință din fondurile statului, circa 69 mii locuințe construite din fonduri proprii, majoritatea în mediul rural sau introducerea luminii electrice în alte o mie de sate și multe alte realizări.

Acest tablou al îndeplinirilor, rezultat al activității conștiente a întregului nostru popor, constituie chezașia îndeplinirii și depășirii programului stabilit de Congresul al IX-lea al P.C.R. El va însufleți pe toți oamenii muncii din țara noastră, fără deosebire de naționalitate, în realizarea hotărîrilor Conferinței Naționale a partidului pentru dezvoltarea pe mai departe a economiei naționale pentru progresul țării și ridicarea bunăstării populației.

CUM SÎNT OAMENII!

Intr-una din serile trecute, operatorul cinematografului din Budieni-Tg. Jiu stătea îngândurat la masa lui. Era singur acasă și căuta un răspuns la o problemă care-l frământa.

— Cît de ciudați sînt oamenii! Ce curios reacționează la orice fleac! — zise el și încercă să reconstituie filmul spectacolului atît de pe ecran cît și din sală...

A început frumos, nimic de zis. Se vindeau biletele ca piinea caldă, sala se umpluse de-a binelea, nu puteai scăpa un ac de atîta lume ce se adunase.

Era cu inima împăcată, și tare bucuros că va realiza un spectacol reușit și calcula în sinea lui cu cît va depăși planul.

A urcat în cabină și peste puțină vreme au apărut primele imagini.

Figurile apăreau pe ecran, mișcau din buze dar nu se auzea nimic. Se certau, își spuneau lucruri plăcute? Nu se știa. Se auzea doar zumzăitul de bondar al aparatului din cabină. Incolo era o liniște desăvîrșită. Deodată însă lucrurile au luat o întorsătură neașteptată. Oamenii au început să se foiască, să devină neliniștiți. Un murmur vag din sală străbătea pînă la el în cabină, apoi se auzeau tropăituri și chiar fluierături.

Ce s-a întîmplat? Imaginea era clară, oamenii nu aveau nici un motiv să se neliniștească. Or fi de vină ușile, — se gîndea. Ele au declanșat atît de brusc schimbarea atmosferei. Cum de nu i-a venit în minte să le ungă puțin! Că scriștie al dracului și mulți au plecat de la spectacol în timpul rulării.

Cum sînt oamenii! Niciodată nu-i cunoști îndeajuns. Unul a început să strige: „Ce-i cu sonorul?” Și după el s-a luat întreaga sală.

Și ce dacă nu merge sonorul? E o problemă atît de mare încît să dea loc la gîlceavă? N-au văzut oamenii zeci de ani numai filme fără sonor, fără vorbire? Oare nu cunosc și ei perioada de glorie a filmului mut? Pe semne pe atunci publicul nu era așa de mofturos.

Să poftescă la București sau în alte orașe mari să vadă cum stau oamenii la coadă pentru un bilet numai să vadă un film vechi, din ăla mut.

N-a rezistat multă vreme la protestele publicului și a plecat. Și-a lăsat soția să ruleze mai departe filmul și s-a dus acasă să mediteze în liniște.

Stătea în casă frămîntat de gînduri. Și nu înțelegea nimic. Secția rațională de cinescoperi l-ar putea ajuta să înțeleagă ce s-a întîmplat și mai ales să-l ajute ca să funcționeze sonorul. Căci n-ai ce face. Așa sînt oamenii de azi. Nu le mai place filmul mut. Vor să înțeleagă ce se petrece pe ecran.

I. RADU

(După o corespondență de NICULAI TRISTU)

Alături de cititorii mai vîrstnici, acești școlari sînt oaspeți frecvenți ai bibliotecii din comuna bucovineană Vama

Foto: Gh. VINȚILĂ

VÎRSTA BIBLIOTECII COMUNALE DIN UDA

Din filele îngălbenite de vremuri, din inventarul bibliotecii comunale Uda, am desprins lucruri demne de reținut, dată fiind marea lor însemnătate. Aici există actul de naștere al acestei unități, care datează de mai bine de 40 de ani. E scris de mină, cu cerneală violetă și poartă data de 14 iunie 1927. Atunci, un fiu al satului, învățător tînăr, entuziast și plin de încredere în puterile sale de muncă, anume Dumitru C. Ana, din dragostea de a continua studiul cu adulții, de a-i pune neîntrerupt în contact cu cartea, s-a gîndit să înființeze o bibliotecă sătească. A donat satului din propriul fond de cărți un număr de 150 de volume și un dulap pentru depozitarea lor.

Din inventarul de atunci am reținut multe titluri de opere ale clasicii Ion Creangă, Mihai Eminescu, Alexandru Vlahuță, Vasile Alecsandri, Brătescu-Voinești, Calistrat Hogaș și alții, ale căror scrieri sînt și azi tot așa de mult solicitate ca și acum 40 de ani. Comitetul de inițiativă din acea vreme l-a ales președinte de onoare al bibliotecii și a dat acesteia numele său.

Ministerul Instrucțiunii, respectiv Administrația Casei Școalelor și a Culturii Poporului, a luat act de donația lui Dumitru C. Ana, a reținut gestul ca o dovadă de mare simpatie față de sat, a dat aprobarea de funcționare bibliotecii și a considerat-o persoană juridică.

Azi, în satele comunei Uda, mica bibliotecă de acum 40 de ani a crescut mult, are local propriu, bibliotecar salariat, un fond de cărți de peste 5 500 volume, cititori numeroși și preocupat să obțină cele mai noi titluri de cărți. Anual se înregistrează cam 10 000 de cititori, fiind seamă de circulația aceluiași volum în mîni diferite. Această cifră impresionantă dovedește că bibliotecă din Uda are un prezent pe măsura trecutului ei și pe măsura condițiilor oferite de viața noastră nouă.

GHEORGHE CRUCEANĂ
corespondent

CE SĂ CITIM

MARIA ARSENE:
Hotel Ambassador

Curajos publicist antifascist, colaborator asiduu al publicațiilor legale și ilegale ale Partidului, fostul muncitor din port, care din considerente conspirative își alesese ca pseudonim un nume de femeie, e totodată un scriitor talentat.

El a adus, în literatura noastră — cum arăta, într-o caldă prezentare, distinsul poet Miron Radu Paraschivescu — o nouă viziune asupra mahalalei noastre, care nu mai e privită sub aspectul ei pitoresc, ci social. A valorificat, de asemenea, creator, argoul oamenilor din periferiile orășenești și a introdus în povestirile sale o tehnică amintind de cea cinematografică.

Toate aceste virtuți le reîntîlnim în noua sa lucrare **Hotel Ambassador**, inspirată din evenimentele legate de Insurecția Armată victorioasă de la 23 August 1944, de eliberarea Capitalei patriei noastre de către forțele patriotice în colaborare cu armata.

N. POPESCU-BOGDĂNEȘTI:
Omor scuzabil?!

Debutant în literatură. N. Popescu-Bogdănești a abordat totuși temerar fresca socială de mare amploare, propunîndu-și să evoce evenimentele revoluționare care au urmat primului război mondial.

Bun cunoscător al mediului rural, unde, la ordinea zilei, se afla atunci problema improprietății, autorul își lărgeste mult aria de investigație descriind Capitala acelor aspre timpuri de foame și asuprire, pe de o parte, de huzur și arbitrar pe de alta. El acordă o importanță deosebită proletariatului care atunci începuse să se afirme ca forță politică apreciabilă. Evenimentele sînt narate însă din perspectiva unui țaran îmbrăcat în haine ostășești, care, după îndelungi tergiversări, își învinge șovăielile și se situează hotărît de partea forțelor revoluționare. Romanul se încheie cu înăbușirea în sînge a demonstrației muncitorești de la 13 decembrie 1918, din Piața Teatrului Național, dar, spre meritul autorului, cititorul nu rămîne cu sentimentul înfrîngerii. Dimpotrivă, dominant e simțămîntul că asasinarea mișelească a demonștrărilor încheie doar o etapă a unei lupte care va continua mai îndrîjită și se va solda, în cele din urmă, cu victoria Revoluției.

TIBERIU BAN:
Scuzați!... o clipă

Broșura cu titlul de mai sus — apărută la Editura științifică în colecția „Orizonturi” — ar putea fi intitulată „Scurt tratat umoristic de bunăcuviință cotidiană”. Autorul, Tiberiu Ban prezintă, pe un ton umoristic deloc pedagogizat, cîteva aspecte ale comportării în societatea socialistă.

C. PETRESCU:
Continental alb

Descoperirea Antarctidei reprezintă o pagină impresionantă din istoria luptei omului cu natura. Înfașînd momentele de seamă care au dus la această cucerire, C. Petrescu, autoarea broșurii **Continental alb**, descrie noul continent și schițează perspectivele valorificării întinderii de la Polul Sud.

Ilustrațiile prezentate fac lucrarea și mai atractivă.

OMUL ȘI CIVILIZAȚIA

În colecția „Enciclopedia de buzunar” seria biologie, a apărut, sub redacția acad. St. Milcu, o culegere de articole privind marile probleme ale biologiei umane. Ele sînt intitulate astfel: „Biologia omului” de St. Milcu, „Omul și civilizația” de St. Milcu și C. Maximilian, „Certitudinile și incertitudinile evoluției umane” de C. Maximilian, „Omul și populația” de P. Mureșan și altele. Este prima încercare în literatura românească de prezentare a problemelor deosebite din acest sector important al științei. Astfel, volumul apărut în Editura științifică se înscrie pe orbita celor mai importante preocupări ale științei actuale.

VLADIMIR PANĂ

FESTIVALUL FILMULUI LA SATE

Un film despre copii — pentru părinți

Însăși problema atît de dificilă a delivienței infantile abordată de scenariștii Al. Andrișoiu și I. Ștefănescu și de regizorul Gh. Naghi — pentru intîia oară tratată de filmul artistic românesc — stîrnește interesul spectatorului.

Cine va deschide ușa reface pe parcursul călătoriei lui Ovidiu de la școala de corecție spre casă, drumul pe care acesta l-a străbătut ca să ajungă în situația de a fi trimis într-un lăcaș de reeducare. Într-o manieră modernă cineștil de dezvoltare treptată — în timp ce povestesc neplăcutul incident trăit de Ovidiu în tren unde este acuzat pe nedrept că ar fi furat un geamantan — care a fost adevărata sa greșeală, partea sa de vină și principalii vinovați. Astfel — despre puștii care în primele secvențe apare puțin reținut, trist, prea grav pentru vîrsta sa și poate tocmai din această cauză foarte simpatic (dar e totuși la casa de corecție) — aflăm că era un copil vioi, cu preocupări variate, atras în special de tehnică. Pe măsură ce Ovidiu își urmărește cu ochii minții copilăria, în fața ochilor noștri apare o familie în destrămare: Tatăl — care nu dă pe acasă decît pentru a face scandal. Mama — o femeie slabă ce nu reușește să se impună în fața soțului nu numai în relațiile lor conjugale, dar nici măcar

în privința educației băiatului și care, poate și din acest motiv, se preocupă mai mult de teatru de amator decît de propria-i familie. Un copil care de cite ori se înapoiază de la școală se întreabă dacă îi va deschide cineva ușa sau dacă va fi din nou silit să intre prin efracție și să forțeze broasca frigiderului pentru a putea minca. (Conform nu se știe căror precepte educative — în această privință părinții sînt, se pare, de acord — copilul nu are voie să mănince decît în prezența lor.) Și cum nevoia te învață, Ovidiu se descurcă din ce în ce mai ușor în fața lacătelor. De altfel nici nu e mare lucru pentru un băiat care este un iscusit radioamator, și-a construit un cinematograf în miniatură și are și alte felurite minuni în magazia în care — silit de ficcare dată să se retragă — și-a clădit adevăratul cuib. De la lacătele propriei locuințe la cel al unui muzeu unde intră „în joacă” cu copiii, nu-i decît un pas. Iar — atunci cînd într-un acces de furie paternă, colțisorul lui e distrus cu brutalitate — fuga sa de acasă și faptul că se înhăitează cu niște detracați, care-i folosesc îndeminarea organizînd diferite hoții, apare nu ca cine știe ce înclinație morbidă spre furt, ci ca un fel de răzbunare a copilului asupra părinților neînțelegători.

În această direcție, a explicării modului cum un copil normal ajunge delincent, a fixării adevăratei responsabilități a părinților în respectivul caz, autorii filmului și-au îndreptat — și cu destul succes — toată forța investigației. Mult mai superficial sînt urmărite, din păcate, relațiile dintre elev și clasă, dintre părinți și profesori, responsabilitatea școlii în culpa lui Ovidiu. La fel cum nu apare destul de convingătoare în final nici „recuperarea” ca părinți a celor doi soți. Dacă sîntem convinși că Ovidiu va pași pe calea cea bună, în privința tatălui nu sîntem siguri de același lucru.

Desigur, filmul are carențe și nu scapă în final de pericolul care îl pîndește: un ușor didacticism; dar pentru problema spinoasă și interesantă pe care o tratează, pentru conținutul său educativ merită să fie vizionat de cît mai mulți spectatori. Proiectarea lui ar putea prileji organizarea la cinematografele sătești — cu ajutorul celor mai buni pedagogi din comună — simpozioane tratînd despre legătura părinților cu școala, răspunderea cadrelor didactice și a familiei în creșterea tinerelor vîrstare și alte teme privind școala și familia.

Impărțirea teritoriului țării noastre în județe, așa cum rezultă din Propunerile Comisiei Centrale de partid și de stat, are o semnificație deosebită pentru dezvoltarea multilaterală a tuturor localităților țării, atât urbane cât și rurale. Această cerință majoră a timpurilor noastre este posibilă tocmai datorită cadrului administrativ adecvat pe care îl oferă județele ca entități teritoriale cu suprafață mai mică decât a actualelor regiuni. Așa cum sint concepute, viitoarele județe cuprind într-un sistem unitar căi de comunicație care asigură legături directe și lesnicioase între reședințele de județ și restul localităților. Prin poziția bine centrată (în marea majoritate a județelor) a reședințelor de județ se asigură legături directe între comună și orașul de reședință. În această situație se deschid perspective largi pentru întreaga viață sătească. În primul rând se va intensifica, (aceasta fiind un proces obiectiv) forța de atracție a centrului județean. În același timp reședințele de județe, ca și orașele cuprinse în limitele județelor vor influența asupra localităților din jur dinamizând viața comunei, conferindu-i posibilități mult mai mari ca pînă acum în ceea ce privește dezvoltarea social-economică și socială de creștere a gradului lor de urbanitate, în final, de apropierea condițiilor de viață ale populației de la sate de cele ale orașului.

Cele mai multe județe cuprind în limitele propuse un număr însemnat de orașe. Sint județe ca: Hunedoara, Prahova, Suceava, Harghita, Mureș, care cuprind câte 8—12 orașe. O bună parte din aceste orașe au o populație numeroasă și un profil economic și social distinct. Este un argument grăitor în favoarea faptului că zonele de influență urbană se află în continuă extensiune, că în astfel de condiții treptat întreg teritoriul rural se va afla sub influența imediată a rețelei de localități urbane.

Legăturile sat-oraș se vor multiplica și intensifica continuu influențând atât asupra profilului muncii cit și asupra modului de trai în general. Forța de muncă din mediul rural va fi și mai rațional utilizată, iar nevoile culturale-științifice ale satului, în creștere, vor găsi o rezolvare directă și mult mai eficientă. Comunele vor avea mult mai bune condiții de gospodărire proprie, de dezvoltare complexă, de folosire a binefacerilor științei și culturii. Legăturile directe dintre organele de conducere ale județului și cele ale comunelor creează posibilitatea cunoașterii realității concrete și în consecință oferă cadrul cel mai favorabil pentru folosirea avantajelor furnizate de specificul local de climă, sol, vegetație, pentru punerea în valoare a tuturor resurselor naturale și umane. Vor exista condiții pentru a se evita generalizarea unor măsuri care nu-s valabile în toate zonele țării, uneori atât de deosebite între ele, și vor combate cu mai multă eficiență manifestările de monotonie și pasivitate, generându-se inițiativa și dinamismul specific satelor noastre.

Este după părerea mea un fapt îmbucurător că județele așa cum sint propuse oferă posibilitatea ridicării din punct de vedere industrial a unor zone cu nivel mai slab de dezvoltare asigurind o repartizare mai armonioasă a forțelor de producție pe întreg teritoriul țării. Din acest punct de vedere, în perioada care urmează vor avea de beneficiat județele care cuprind în limitele lor marile unități naturale ale cimpiei, zonele favorabile dezvoltării intensive și multilaterale a producției agricole. Se conturează astfel unități teritoriale omogene, capabile să rezolve sarcini economice, social-culturale mereu sporite, menite să ridice pe o treaptă superioară prestigiul patriei noastre.

Conf. univ. VASILE CUCU

LEGĂTURI OPERATIVE CU COMUNA

Controlul climatului în seră

OPINII

CE SPUI, CE GÂNDEȘTI, CE FACI

Am ascultat odată un om care stăpînind meșteșugul vorbirii te îndatora să-l urmărești cu atenție. Apoi l-am cunoscut bine și-am constatat dezamăgit că toate îndemnulurile cu care-i îmboldea pe alții n-aveau resorturi în propria-i viață. Era un flecar.

Este o obligație etică elementară ca între vorbă, gînd și faptă să nu fie nepotrivire. — „Ce mi-e-n gușă și-n căpușă“ — spune zicala populară referindu-se la una din cele mai frumoase virtuți omenești, sinceritatea. Ne caracterizăm semenii și sintem caracterizați după modul în care gîndim, vorbim și acționăm.

Asistam la o adunare generală. Președintele a luat, fără să consulte consiliul de conducere, măsura să cumpere un utilaj de irigație costisitor dar cu un randament scăzut. S-a ridicat brigadierul legumicol, cel mai în măsură să spună adevărul, și a lăudat inițiativa. Am aflat mai tirziu că deși în adîncul sufletului recunoștea că utilajul acela le aduce pagube, din considerente meschine, în public, aproba fapta conducătorului unității.

Consecvența între gînd și vorbă asigură la oameni climatul acela de puritate, reconfortant și sănătos.

— „Dacă-i spun adevărul se supără“ — se justifica cineva uitînd că oricît ar fi de subiectiv, oricît nu i-ar veni la îndemînă omul ajunge pînă la urmă să accepte adevărul despre sine. Sintem înzestrați cu inteligența elementară și cu acel bun simț care ne ajută să ne așezăm singuri la locul nostru pe scara valorilor. Fiindcă știm că în aceasta e cerința esențială a perfecționării continue.

Și totuși, această nobilă pornire e interceptată adesea într-un mod supărător de falsa admirație a celui de lingă tine.

Ea are două efecte morale :

1) Poate ofensa pe cel care știe că lauda nu i se cuvine ;

2) Poate naște la cel slab de înger ideea că e perfect și face totul bine, întreținîndu-l un fals orgoliu, condamnîndu-l la mulțumirea mărunță și pînă la urmă la stagnare.

Se zice că în relațiile cu semenii trebuie să ai tact, să-ți spui părerea la locul și momentul potrivit, să te porți față de cei sensibili „cu menajamente“. De acord, dar toate acestea nu exclud sinceritatea.

Se mai zice că sinceritatea e adesea dură. Așa o fi dar ea rămîne totuși o virtute. Unii nu spun adevărul cînd trebuie.

deși îl gîndesc. E nevoie să se descilcească o situație și cuvîntul lor ar fi cum nu se poate mai bine venit, dar ei tac. Ei lasă să se dea decizii rele, pîrtinitoare, dar tac fiindcă dintr-un egoism odios nu vor să strice relațiile cu nu știu cine. Și tăcînd cînd trebuie să vorbească fac victime. Între a ascunde adevărul și a minți nu este în cazul acesta nici o deosebire.

Despre un om la care, între gînd, vorbă și faptă nu sint dezacorduri, tot înțelepciunea populară spune că „e un om dintr-o bucată“.

„Om dintr-o bucată“, e cel care-și asumă de pildă o obligație dar o și îndeplinește. Există o categorie (din fericire destul de restrînsă, dar există) de bagatelizatori ai cuvîntului dat. Ei vorbesc în public, se bat cu pumnul în piept : „voi face, voi drege“. La scadență invocă cauzele obiective. Și adesea sint crezuți fiindcă s-a instăpînit la unii credința că angajamentul nu obligă moralmente, că e menit să stîrnească un entuziasm de ședință, după care poate fi uitat. Am cunoscut un conducător de unitate care îmi spunea : „E vina noastră că n-am urmărit îndeplinirea angajamentelor“.

— Ei dar asta cum mai vine — îl întreb. Să pui adică pe urmele omului un observator special care să înregistreze cît a realizat și cît nu. Dar e la mîntea cocoșului că datorita aceasta e o datorie de conștiință a fiecăruia. E datorie simplă de a menține acordul între vorbă și faptă.

Flecarii trebuie combătuți în public. Ei cred că eșafodajul complicat al vieții noastre sociale se înalță numai pe vorbe. Ei socotesc că flecările lor este un element de construcție, că ei își pot bate gura în timp ce alții asudă. Fabulistul ne-a lăsat „Musca la arat“ dar țîlcul acestei fabule sintetizează înțelepciunea unei lumi. Omul cuminte își cîntărește vorba. Și acasă și în societate. Odată, unui palavragiu i s-a înregistrat pe neștiute vocea la magnetofon de către cei ai casei. Cînd s-a domolit, a fost pus să se asculte. M-am întîmplat de față.

— „Cum, am spus eu asta?“ — Se fisticise, i se făcuse rușine. Verifica pe pielea lui ce înseamnă să gîndești puțin și să vorbești mult.

Bine este că oamenii au capacitatea să se surprindă astfel și să se corecteze. Este, cred, unul din mijloacele fără greș ale autoeducării.

V. TOSO

MUREȘENI: Zonă industrială

Ca de altfel toate orașele țării și orașul Tg. Mureș cunoaște o dezvoltare impetuoasă. În cartierul Mureșeni, se află principala zonă industrială a orașului. Aici sint amplasate cîteva din unitățile economice importante.

Combinatul de îngrășăminte azotoase, a fost înălțat în ultimii ani. Alături de instalațiile intrate în funcțiune, se desfășoară în prezent lucrările de dezvoltare a capacităților de producție. După terminarea lucrărilor protejate la fabricile de amoniac, de acid azotic și azotat de amoniu, combinatul „Azomureș“ va produce 190 000 tone amoniac, 360 000 tone acid azotic și 450 000 tone azotat de amoniu pe an.

Alături de acest combinat, se ridică silueta zveltă a Fabricii de pielărie și mînuși, alt obiectiv industrial din această zonă a orașului. Capacitatea fabricii va spori prin punerea în funcțiune a noilor secții de la 770 000 perechi mînuși de

piele la 1 500 000 perechi pe an. În plină dezvoltare se află Întreprinderea de piese și utilaje de înaltă tehnicitate pentru industria ușoară.

„Metalotehnica“, unitate vechnă cu celelalte, se lărgește și ea. În viitorul apropiat va fi sporită considerabil producția pieselor de schimb de mare precizie pentru industria de tricotație și confecții, se va dezvolta fabrica de cărămizi, fabrica de conserve, antrepozițul frigorific etc.

O dată cu dezvoltarea zonei industriale Mureșeni se execută modernizări de străzi, pentru îmbunătățirea circulației, se realizează lucrări edilitare — canalizarea generală, telefonie etc., — într-o strînsă armonie cu zona de locuit a orașului.

Orașul Tg. Mureș, prin dezvoltarea sa, devine zi de zi mai frumos și mai bogat.

NICOLAE BIVOLU

REȚEAUA DE BETEALĂ

Mă afluam nu demult într-o excursie în țară. Cîneva, vorbindu-mi de rețeaua de înaltă tensiune, o compara cu beteala cu care sînt gătite miresele. Comparația mi-a plăcut. În afară de numeroasele nestemate, cu care România a fost împodobită, în ultimii 20 de ani, există și rețeaua care acoperă, ca o beteală țara. Am admirat apoi, laolaltă, stîlpii din beton care își întind brațele, ca niște păsări în zbor, jucîndu-se cu firele electrice.

L-am întrebat pe un sătean:

— Cine face stîlpii ăștia înalți?

— „Întreprinderea“, mi-a răspuns el cu un a-mume respect, fără să-mi mai dea altă explicație. Am crezut că omul vorbește de întreprinderea din orașul apropiat, unde muncesc unii dintre consătenii lui. Mai apoi mi-am dat seama că nici el, nici alții dintre locuitorii satului respectiv habar n-au unde se află acea „Întreprindere“. Toți știu însă că ea lucrează acei stîlpii. Tot ea construiește și „cutiile de distribuție“, cite una — un fel de pătuiaș de porumbel prins în doi stîlpii în fiecare sat electrificat; posturile de transformare și tablourile, precum și panourile și alte numeroase piese necesare la marile centrale electrice și uzine.

Dragostea cu care țărani vorbesc despre această „Întreprindere“ mi-a stîrnit interesul și acum cităva vreme, am făcut aici o scurtă vizită. Întreprinderea e relativ tînără — a fost înființată în 1954 și are cîteva secții în București, una la Cristian, regiunea Brașov, și alta în curs de construcție, în Oltenia.

Ion Deca, directorul „Întreprinderii de construcții metalice și prefabricate“, obișnuiește să vorbească în termeni comparativi.

— Rețeaua electrică întinsă pe stîlpii construcți de întreprinderea noastră — ne spune el — ar putea să înconjoare de două ori pămîntul. Aproape fiecare sat a fost înzestrat cu o „cutie de distribuție“, sau cu un post de transformare. Pentru noi, subliniază directorul, o nouă cutie de distribuție înseamnă un nou sat electrificat.

Spune toate acestea cu mîndrie și cu un sentiment de mulțumire sufletească, dar în același timp și cu hotărîrea de a-și spori eforturile, pentru ca fabrica lor să contribuie în măsură cît mai mare la dezvoltarea puterii electrice a României socialiste.

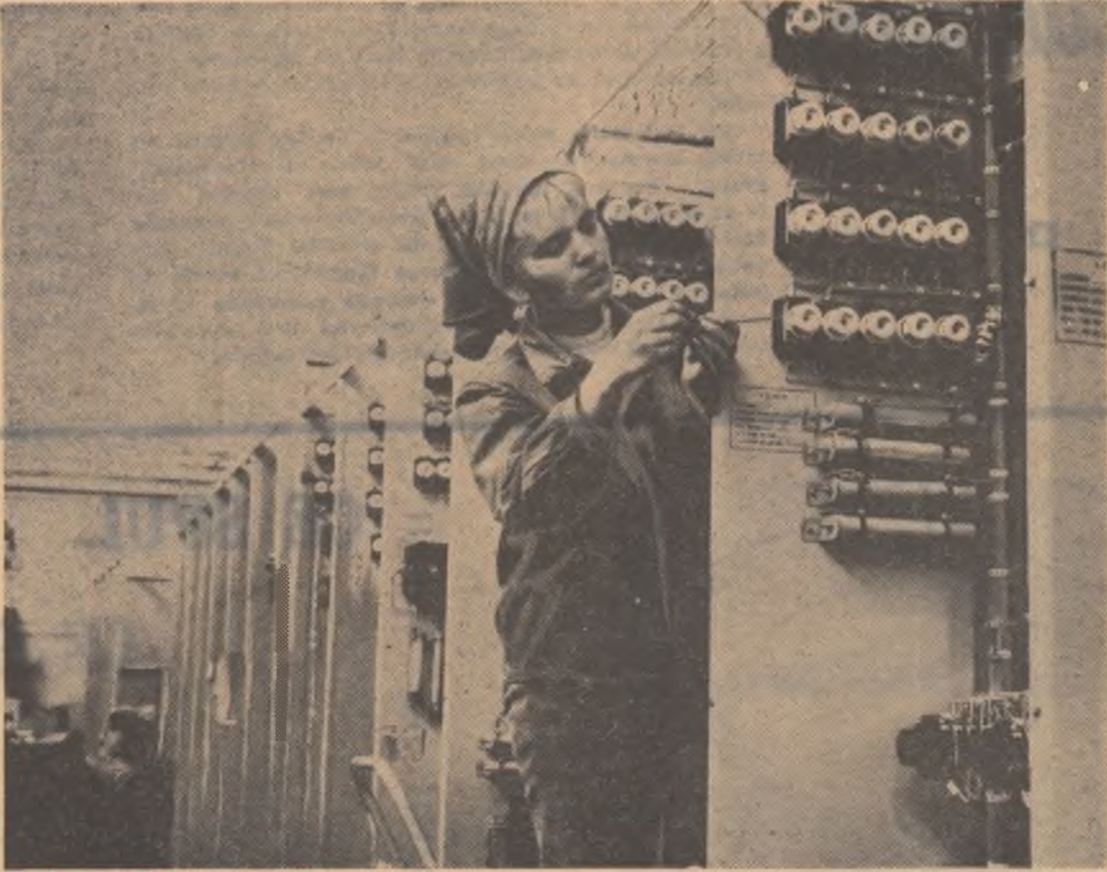
„O cutie de distribuție, un sat electrificat!“ Asta înseamnă că în fiecare zi, datorită muncitorilor de la „Întreprindere“, pot fi electrificate cîteva sate.

Ceea ce caracterizează această întreprindere e faptul că aproape toți muncitorii, tehnicienii, inginerii și conducătorii sînt tîneri. S-au legat de întreprindere și-au crescut odată cu ea. Ștefan Vișan, inginer șef, și Radu Cursaru, inginer șef adjunct, au început munca aci, acum zece ani,

după ce au absolvit facultatea. Maistrul Octavian Harțagan, Vintilă Manoliu și Aristică Paveloi și-au făcut ucenicia tot aci, acum 12 ani. Ca ei sînt și alții. Foarte mulți sînt veniți de la țară, calificați la locul de muncă. Insuși directorul este un fost țărăn cu șapte clase primare. În 1945, după ce s-a întors de pe front a început să activeze în organizația tineretului sătesc. A învățat carte și astăzi are bacalaureatul. În toamnă, se va înscrie la politehnică. Un mare număr de muncitori locuiesc în satele din jurul Capitalei. Sînt mulțumiți că întreprinderea le-a deschis calea spre o viață nouă, i-a ajutat să-și facă un profil nou. În același timp, ei sînt conștienți de misiunea lor în acțiunea de electrificare a țării, una din condițiile construirii socialismului în România. Lucrul acesta l-am aflat atît de la director — un excelent gospodar — cit și de la numeroși muncitori cu care am stat de vorbă și pe care i-am văzut montînd „cutiile de distribuție“ ori lucrînd stîlpii, în halele mari, cu utilaj modern.

Întreprinderea care construiește stîlpii, rețeaua de beteală a țării! La prima impresie îți se pare, poate, un lucru de mică însemnătate! Cînd te gîndești însă că acești stîlpii asigură întreaga electrificare a României îți dai seama de marea ei rol.

ȘERBAN NEDELICU

Muncitoarea Lupașcu Ioana, de la „Întreprinderea de construcții metalice și prefabricate“ — București, lucrînd la un panou din camera de comandă

Firi

Îți păstrez și acum
Prima corabie de
Și primul zmeu, i
Cu-atita ocară și
Îți păstrez caietul
Și șorțul de școla

De tine, adolescen
Mai astîmpărat și
Păstrez de la tine
Și zbulciul pri

Ah, zbulciul pr

M-am încins c
Făcîndu-mă fi
Am fost cînd i
Cînd soare de
Din de creș
Și din străbun
Pe arbori și m
Am învățat să
Am rotit vultu
Și-am început
Visuri și zbor
Din iarnă în v
Le-am dat ari
Și le-am făcut

Familia Scarlat Canta intră în posesia diamantului negru în urma o-norului făptuit de Chiriță Drăcea, slujitorul lor, asupra fratelui din glavaerul ce peșchez turcilor. Încearcă să atragă și pe fata lor, Zoe, în planul său, dar aceasta împotrîndu-se, sînt nevoiți s-o închidă în turnul Castelului. Scarlat și Zulnia înfiază în locul ei pe Ilinca Onofret, cu gînd s-o folosească drept nadă, pe lângă diamant. La Castel e prezent însă Alexa Cerbu, logodnicul Ilincăi, intrat ca slujitor la porunca lui Neicu, căpetenia haiducilor. Zoe îi înmînează un răvaș ca Alexa să-l ducă la unchiul ei, Alexandru Canta, pentru ca acesta să ia cunoștință de planurile Zulniei.

DIAMANTUL NEGRU

Roman de DUMITRU ALMAȘ

Desen de Nică PETRE

În noaptea următoare, cînd cucuvăile își porniseră scheunatul în turla bisericuței, parcă anume ca să spargă tăcerea încremenită în Valea Durăului, și straja moția în firida din colțul de aprus al zidurilor groase și înalte ale Castelului, sus, în podul cu fin, Alexa se prefăcea că doarme. Deși în ziua aceea trăise o înecare grea, totuși, pînă acum, la miezul nopții, nu lipise geană de geană. Îl pîndea pe Chiper. Dar nici vizitiul n-avea somn. Se hotărî și se ridică șoptind:

— Mă duc să văd cali, în polană.

— Du-te sănătos și călare și pe jos, dar, din om fălos, să n-ajungi slugă la

dîrcoagă, lepure de pîrloagă... a mormăit Chiper o urătură de anume ca să știe flăcăul că nu doarme. Dar, vezi să nu te simtă nici ovrucuaia din vodniță.

În adevăr, cumva Zoe îl vedea, printre gratii, cum se strecoară, ca o umbră, și amarnic se întrista: „Cum mi-am putut închipei că mă va ajuta?“

În polană, Alexa prinse un cal bun din herghelie, îl încălecă și, după o goană de un ceas, prin luminișuri de pădure, prin tîhărai și prapoare, ajunse la adăpostul haiducilor lui Neicu, sub Piatra Detunată de Ceahlău.

— Fraților, diamantul negru se află în Castel, la Zulnia Canta. Iar stăpîna

Castelului se pregătește de plecare. În șapte zile, meșterii fierari și rotari au făurit trei trăsuri tari, pentru drum lung.

— Încotro?

— Bănulesc că la Țarigrad, să ia domnia Moldovei.

— Să lovim Castelul! a propus Ceterașu, haiducul cel bondoc, meșter la cîntec și scripcă.

— Ce? Sîntem armia lui Cara Mustafa? I-a dezumflat Neicu. Alexa, du-te la Castel și cînd îți-oi da semn un fluierat de mierlă, ne deschizi porțile. Ai înțelea? Trap!

Flăcăul n-a mai avut răgaz să povestească despre Ilinca, înfiată de familia Canta, și de toată arșița din inima lui.

Ieșind din pădurile Ceahlăului la vale de Hangu, și-a amintit că are asupra-și răvășelul Zoei. A galopat pînă la Vișoara. A bătut în poarta conacului lui Alexandru Canta:

— Vin de la Castelul Cnezilor și-aduc răvaș scris cu sînge.

— Ei, ce poznă o mai fi și asta? a mormăit fratele lui Scarlat Canta, apropiînd răvășelul de șefnic, să-l citească. A stat o clipă, îngîndurat; apoi a slobozit, printr-o dinți, o singură vorbă: „Năpîrca!“

Cap. IV. Musafirul nepoftit

Abia intrase iar în podul cu fin, cînd Drăcea a strigat la Alexa și la Chiper:

— Ajuțați potcovarul să bată mai repede potcovele la cai!

— Ne potcovele de mîna ori de război? a întrebat Chiper, cu nevinovăție în glas.

— Dacă ai mîncărime la limbă, și-o scurtez cu hangerul!

— Am! Dar, ca deșcă veche ce-s, știu să urlu cu lupii, dacă așa vor dumnea-lor...

— Ce te uști așa la mine, netrebnicule? s-a răcătuit căpitanul la Alexa, căutîndu-l nod în papură.

— Nu mă poți împiedica să mă uit cum îmi place.

— Să te-nvăț, flăcăule, un... salamalec, să-l placă și căpitanului Drăcea. Uite așa: duci mîna la frunte — „te

țin mînt“, la buze — „te vorbesc de bine“, la piept — „te port în inimă“.

Din pridvor, Ilinca auzea povața vizitiului și o repeta în gînd, s-o învețe și se părea grăitoare, plină de un tîlc abia ghicit. Ar fi vrut chiar să-l întreb pe vizitiu ce înseamnă asta, dar, în clipa aceea, străjerul s-a dat la o parte și pe poartă a intrat trăsura vel spătarului Alexandru Canta. În toată ograda Castelului s-a stîrnit un freamăt ciudat.

Chiar Drăcea, cuprins de panică, a făcut aspru semn către slugi să vire repede trăsurile în atelier și s-a grăbit să-l întâmpine pe Alexandru Canta cu o plecată temenea, să-l ajute a coborî din trăsură. Săvîrșea, adică, toate onorurile cuvenite unui frate al stăpînului din Castelul Cnezilor.

— Nu urc în Castel decît sprijinit de fratele meu Scarlat! s-a împotrîvit, cu încăpăținare, Alexandru Canta, reasezîndu-se între pernele trăsurii.

Cum după un sfert de ceas, brîncit de Zulnia, Scarlat Canta, îmbrăcat ca de ceremonie, a pășit pînă la scara trăsurii.

— Cînstit — cînstite frate, fii bine venit în Castelul Cnezilor, moșia slăviților noștri — străb... strămoși.

S-au îmbrățișat, zîmbind. Dar, în clipa aceea, din turn, dintre zăbrele, Zoe strigă printre lacrimi:

— Bine-ai venit, unchiule!

Zîmbetele celor doi frați s-au schimbat în rinjete otrăvite.

— Vreau să vii și la...

Speriat, Drăcea a înhățat funia clopotului atîrnat pe lângă zid, a tras, cu minie, și-a acoperit glasul fetei cu dangăt în doagă de aramă.

Dar pînă de musafirul nepoftit, Zulnia își frămînta mîinile, cu mare îngrijorare: „...O fi simțit ceva ghiujul?...“

Își pipăi medalionul de la gît. Se bucură, era acolo. Se privi cu măreție în oglindă, și, ca și cum și-ar fi găsit masca trebuitoare, puse și-și țanțosă, surzînd fermecător de dulce, în calea oaspetelui nepoftit:

— Doamne, cît ne bucurăm! Pofteste... pofteste! Că de mult nu ne-am mai călcat pragul, cumnate dragă...

— Poruncește istui besmetie să nu mai bîrlăngăne clopotul că n-am murit

eu, ci

vistier

— C

slavă

— M

n-am

În f

poftit,

că are

Neși

Castel

gîndit

puncte

zoleal

„E ma

ochi a:

Văzi

semn,

— I

coare,

de pri

tețime

s-a vă:

căpitar

— N

s-a pie

— M

prin n

stăpîn

— T

a clipi

Alexa,

rar se

înalț c

Dacă

Chiper

mai fi

Ca s:

tei pe

afla ai

lon, să

ghilele

în cinc

vorbă i

— D

nost fr

— Ș:

xandru

treflă.

— M

Canta..

În s

masa c

CURIER CULTURAL

De la un an la altul, cartea cunoaște o tot mai mare răspândire în mediul rural. Numai în anul trecut, bunăoară, au luat drumul satelor peste 2 500 de titluri de cărți într-un tiraj de 11 115 000 exemplare. Un loc important în cadrul acestora îl ocupă literatura politică.

În localitățile rurale, activează în prezent 818 librării dintre care peste 70 au luat ființă în cursul anului trecut. Cele aproape 7 000 de librării, 18 auto-librării și cei 10 000 difuzori de carte constituie mijloace eficiente prin care oamenii muncii de la sate își pot procura cărțile dorite.

În scopul informării bibliografice și deservirii cu cărți la domiciliul cititorilor, activează în București librăria centrală „Cartea prin poștă”. Anul trecut a ceastă librărie a primit din partea cititorilor de la sate circa 112 000 scrisori, expeditiv solicițanților cărți în valoare de peste 4 100 000 lei.

P. MIRESCU

Aspect de la expoziția interregională de fotografii deschisă de curind în Palatul culturii din Iași

De curind s-a desfășurat în comuna noastră un concurs intitulat de 2 x 8 întrebări pe teme agrotehnice. Concursul a fost organizat din inițiativa URCAP-Criș în colaborare cu căminul cultural din localitate. Din jurtu au făcut parte Teodor Brad, președintele C.A.P. din comună, inginerul agronom Armand Nicodim și directorul căminului cultural Tiberiu Puticiu. Întrebările au fost legate de problemele economice ale cooperativei agricole din comună. Cele mai bune și frumoase răspunsuri au fost date de cooperatorii Gh. Brad, Ioan Alb, Moise Albu și Maria Ionță, care au primit premii în bani.

Coresp. P. BOTOȘIU

Cu prilejul sărbătoririi centenarului scriitorului I. Al. Brătescu Voinești (născut la 1 ianuarie 1868), la Tîrgoviște, glorioasa Cetate de scaun, avînd în trecut un rol atît de însemnat în viața culturală a țării noastre, a fost inaugurat un muzeu al cărturarilor care s-au ridicat din acest oraș și i-au sporit gloria cu activitatea lor. Muzeul este găzduit în casele care au aparținut lui I. Al. Brătescu Voinești și reunește documente privitoare la viața și opera a nu mai puțin de 14 vestiți cărturari. Dintre aceștia, amintim pe loqofătul Udrîște Năsturel, pe Stolnicul Constantin Cantacuzino, pe cei trei poeți Văcărești — Enăchită Iancu și Alecu — pe vestiții scriitori Vasile Cîrlova, Grigore Alexandrescu și Ion Heliade Rădulescu, și, în sfîrșit, pe I. Al. Brătescu-Voinești.

Coresp. V. I. MIHAIL

Insemnări

LAUDA LUCRURILOR MĂRUNTE

I-aș spune înțelegerea amănuntului, a lucrului mărunț, așadar. Prietenul meu, profesorul de limbă și literatură română, nu se desmințea și ca-ntotdeauna se lipea de cite un subiect, invariabil legat de sat și îl conspecta, cum se exprimă dînsul.

„Lucrul mărunț... trecem pe lingă el și deseori nu-l băgăm în seamă. Eu însă știu că acest lucru, bine întocmit, cu atenție și răbdare îndeplinit, înseamnă liantul, legătura, cimentul prins solidificat, tenace, îmbrăcînd o armătură, umplînd un cofraj. El trebuie uneori zilnic repetat, după program, neîntîrziat în clipa în care se cere, atunci cînd e vorba, să zicem, de mi-găloasa roboteală la grădină, în seră — cum fac cei din Sintana sau în satele din jurul orașelor. Sau dacă e vorba de fermele zootehnice, în ciclul cărora nu există nici măcar pauze aparente, acolo însemnătatea unor amănunte se poate verifica și prețul unei munci serioase se constată imediat.

Mă aflam o dată lingă Gherla, la Răscruci. Se transporta gunoiul de grajd la cîmp. Era o vreme moale, zăpada ca o perină. M-am uitat cu luare aminte la felul cum oamenii încărcau gunoiul (bine fermentat, gospodărește strîns în platforme). Lucram, de ce să nu recunosc, foarte bine. Ca după ceasornic, soseau și plecau sâniile

cu tălpi late. Pămîntul, în acele părți, nu-i prea darnic, dar oamenii tot îi smulg roade care nu-s de lepădat. Au și un mic laborator, se gîndesc la irigarea unor suprafețe de teren pe Someș. Un cui, nu se cade un cui să-l bați anapoda. Dacă te-ai apucat de-un lucru, fie cit de neînsemnat, devine însemnat în clipa cînd l-ai dus la capăt așa cum se cere. Se știe că în satele noastre unul dintre năravurile biciuite în zicători și snoave, a fost munca de mîntuială, făcută în grabă, de ochii lumii. În loc să tai buruiana, te mulțumești s-o acoperi cu pămînt. Locul pe unde ai trecut tu la sapă se cunoaște de departe. Căci lucrurile mărunte, neglijate se răzbnună negreșit. Oricît l-ai zugrăvi un gard pe de-asupra ca să arate frumos, dacă n-ai bătut bine stîlpii în pămînt, dacă fiecărui cui nu i-ai dat rostul său, vîntul nu va ține seamă de zugrăveală.

E un fel, dacă vrei, de laudă adusă aici muncii înțeleasă în toate amănuntele ei, cu seriozitate și răspundere. La timp și fără preget, nu de mîntuială, ca să te afli în treabă. Muncii zilnice, începînd din bătătura ta, pînă în sectorul care ți s-a repartizat în marea gospodărie obștească. De altfel, continuă prietenul meu, nu există muncă așa „în general”, fiecare ansamblu se compune din amănunte, din roțițe încheiate armonios, ca-ntr-un cor în care nu numai vocile în mare, ci fiecare corist își pricepe rolul și cîntă.

Munca bună de ansamblu crește prin aceste aspecte mărunte care niciodată nu trebuie pierdute din vedere. Ele leagă, cum am spus, edificiul. Căratul gunoiului e o latură, o etapă în dichisirea ogorului de primăvară. Nu poate lipsi. Și gunoiul trebuie dus exact unde trebuie, împrăștiat cu grijă, egal. Vin apoi celelalte munci la rînd, cum le știi. Ca să ai ce culege, ca să-ți fie inima mulțumită, răsplata dreaptă, nu trebuie să sari peste nici un amănunt. Sămînță, mașină pusă la punct, pămînt pregătît să dea viață plantei, s-o hrănească, toate trebuie bine judecate în toate mărunțurile acestei munci, care numai aparent ni se înfățișează simplă. La Răscruci am întîlnit, ca și-n alte multe locuri, dovada concretă că nu este tocmai simplă, că pînă și un banal cui cere atenție, îndemînare, seriozitate. Să nu între strîmb și să strice. Toate își au rostul lor și nimic din ceea ce ai făcut cu trageră de inimă nu e zadarnic. Și numai o astfel de mărită însemnătate arătată lucrurilor mărunte fac să dureze edificiul întreg, rostul întregii munci...“.

ȘTEFAN LUCA

itură

ascuns
mari, de cernoală
t cu garoafe în poală...
despărțit de curind
gravă, încruntată
spus de o fată...
spus de-o fată...
ONSTANTINESCU

Cîntec fluier

de cînt
unindu-mă-n vînt.
altit
ndrăznesc
LA GHÎTESCU

ostru Grigore, biv-vel
slavă, cumnate! De
dar nu-s domn și nici
mă fac.
stîrnit de musafirul ne-
țoe se bucura; și credea

ce cite se întimplau în
ardacul de sus și broda,
ărînd, din cînd în cînd,
l-o, Drăcea a uitat vî-
șil din jur. A împietrit
să decît credeam! Ce
și oum știe să aleagă...“
stană, Chiper a făcut
spre cerdac:
căpitane? Ochi de ci-
crin, păr de aur, glas
trup de căprioară, is-
un „vino-neoa“ ce nu
lipici ah, ce lipicioasă-i,
ce folos de lapte gros...
pînă nu-l gust, vizitiule l
cea, fâlos.
xs și dibaci cum te știu,
prin fiasră, tot ajungi
lul Cnezilor.

te cam zorești, matale,
șugubăt. Mai ales că și
at la el? Frumos cum
los ca un gînj de corn,
și îndrăznesc ca jderul.
n-ar fi știut că vizitiul
iunea stăpînii“, urît l-ar
ste bot. Să tacă!

lească momentul dispu-
bănuia că frate-su se
Canta l-a poftit în sa-
șile și să tragă din nar-
aruncau doar, din cînd
vîlvre piezișă ori cite-o

ucis, sârm-sârmanul
tul negru? picni Ale-
pe măsuță un fante de
pierdere pentru familia
roaba Călina așeză
ri scumpe, franțuzești.

Ilinca o ajuta, privind totul, cu multă
luare aminte.

Zulnia a luat din mîna bucătarului o
tavă cu două farfurii cu mîncare, a
trecut prin iatacul ei, a turnat în ciorbă
tot cuprinsul unui șipușor, apoi a pus
tava pe brațele Călinei:

— Du-o Zoei! și, pășînd cu semeție
prin salon, a grăit din virful buzelor:
Poftiți, evgheniții mei, poftiți întru os-
pătare!

Schimbînd citeva cărți, mai mult cu
ciudă decît cu plăcere, cei doi frați s-au
ridicat, gemînd, de pe sofale și-au tre-
cut în sufragerie.

— Un strop-strop pentru sufletul lui
Grigore, a ridicat Scarlat paharul, a
picurat citeva picături de vin pe covor-
ul persienesc, de culoarea vișinei și s-a
rugat: Dumnezeu să-l ierte pre
dînsul!

— Și să nu-l ierte pre ucigași, în
veci! a deșertat Alexandru aproape ju-
mătate din pahar.

Scarlat s-a cutremurat și s-a îngăl-
benit ca bulzul de ceară. Zulnia a sus-
pinat cu mare durere și cu amarnică
amenințare:

— Ce moarte năpraznică... Dacă l-aș
afla pe acel nelegiuit, cu aieste mîini
ale mele l-aș gîtui!

Așa cum a rînduit Zulnia, Ilinca a
adus la masă tava cu friptură. Emoțio-
nată, a făcut o temenea, a așezat tava
pe masă și s-a depărtat.

— Credeam că-i nepoata Zoe, s-a
prefăcut Alexandru a se mira.

— E cam bolnăvicioară, săracă... a
căinat-o Zulnia, clipînd des din pleoape,
să ascundă lacrimile. Dînsa-i Ilinca. Am
luat-o de suflet. Că dacă Zoe și-a pier-
dut mințile...

— Și-a pierdut mințile? a întrebat
musafirul, sugrumat de mirare, și mă-
surînd-o cu priviri iscoditoare pe Ilinca
și minunîndu-se.

— Da, săraca... Cărțile franțuzești
i-au rătăcit mîntea. Închipuiește-ți,
cumnate, ne bănuie c-am vrea, noi, pă-
rinții ei, s-o dăm cadîină, roabă în serai.
Ce nelegiuire!

— Pot s-o văd?

INIMA AJUTĂ INIMA

● DE LA REPARAREA NASULUI, LA ÎNLOCUIREA CORDULUI ●
VA FI ÎNVINSĂ „BARIERA BIOLOGICĂ”? ● TRANSPLANTĂRILE
VOR SALVA NENUMĂRATE VIEȚI OMENEȘTI

Încercările de a „repara” un organ bolnav se pierd în negura vremurilor. În Egipt, cu trei mii de ani înaintea erei noastre, se practicau anumite grefe pentru refacerea nasului rănit, fapt pomenit în documentele găsite de arheologi. Cu un mileniu înaintea erei noastre, se făceau asemenea operații în India.

Metodele de transplantare a pielii — primele introduse pe scară largă în chirurgie, au fost puse la punct, în special la sfârșitul secolului trecut și la începutul secolului nostru de către savanții germani, francezi, ruși etc. Ele au pătruns și în țara noastră.

La perfecționarea metodelor de transplantare a organelor și-au adus contribuția oameni de știință din toate țările lumii, printre care și savanții români: N. Florescu care a făcut primele grefe de rinichi la animale (1905), C. Demetrescu-Severeanu — primul care a făcut cu succes grefe de artere, Tiberiu Ghițescu — transplantări cu grefe conservate la rece (1949) iar în prezent lucrează în problema transplantărilor: V. Marinescu, T. Giurgiu, P. Ionescu, T. Safta, N. Suci-Foca și mulți alții.

Grefe de cord: 5 tentative

Cercetările în decursul timpului au arătat că cel mai bine sînt suportate autotransplantările, — grefele din organismul unui individ, introduse în altă parte a corpului său. Pe aceste sisteme se bazează reparațiile chirurgicale ale diferitelor defecte din organism, ce folosesc „material” propriu. De pildă, în arsuri ale feței se folosesc fragmente din pielea accidentatului din regiuni mai puțin accidentate. Celelalte transplantări de la om la om sau de la animal la om nu au dat pînă acum rezultate decât în anumite cazuri. Au reușit și reușesc, obișnuit, transplantările de os, cornee, artere și uneori grefele de glande cu secreție internă (endocrine). Celelalte grefe nu „prind” decît destul de rar, chiar atunci cînd condițiile tehnice sînt îndeplinite. Organismul reacționează împotriva țesutului străin, producînd „substanțe de apărare”, — anticorpi, — care distrug organul transplantat după cîtva timp de la introducerea lui în noul organism.

Grefele reușesc însă la embrioni, feți și nou-născuți, la care aceste reacții de apărare (imunologice) sînt foarte mici sau inexistente și la gemenii univitelini (proveniți din același ovul) — la care țesuturile fiind identice, nu se resping.

În ultimii ani, încercările de transplantare de organe au fost încununată cu mai multe succese. Există în prezent în lume peste 700 de persoane care posedă un rinichi străin, aproape 20 000 de inimi de cărupa li s-au grefat pe inimă valvule (supape) și mii de bolnavi care și-au recăpătat vederea în urma grefelor de cornee sau care s-au însănătoșit prin grefe de oase, vase sanguine sau glande endocrine.

Una dintre cele mai spectaculoase realizări în domeniul transplantărilor este, fără îndoială, supraviețuirea pacientului Philip Blaiberg, un medic dentist din Capetown (R.S.A.) căruia i s-a transplantat o inimă la data de 2 ianuarie a.c. Omul cu inima străină trăiește, așadar, de aproape o lună de zile. S-au mai făcut, în interval, de la 3 decembrie 1967 și pînă astăzi, alte patru transplantări de inimă de la un om la altul. Acești patru bolnavi au

murit însă, după ce unul a trăit 18 zile, altul — 13 zile iar ceilalți doi — doar cîteva ore.

Dificultăți ce trebuie rezolvate

Ce se poate spune despre aceste operații? Fără îndoială că grefele de inimă realizate acum pentru prima oară la om, reprezintă un mare interes medical. Ele demonstrează perfecțiunea la care ajunge chirurgia modernă și îndreptățesc speranțele omenirii în rezolvarea cu succes a dificultăților care mai stau în calea acestor operații extraordinare.

Dificultățile constau, așa cum am arătat, în învingerea reacției de intoleranță față de greful ale organismului-gazdă. S-au propus în acest scop numeroase soluții, dar nici una nu are

ȘTIINȚĂ

ACTUALITATEA ȘTIINȚIFICĂ

ȘTIINȚA ROMÂNEASCĂ PESTE HOTARE

Sînt cunoscute, de mai multă vreme, aprecierile înalte de care se bucură peste hotare numeroase cercetări și realizări ale oamenilor de știință români din domeniile matematicii, geriatriei, neurologiei, fizicii atomice etc.

Și iată că recent, alte știri confirmă prestigiul științei românești în lume. S-a anunțat, de pildă, de către mai multe agenții de presă că medicii de la spitalul Groote Shuur din Capetown (R.S.A.) — unde a fost efectuată cea de a doua transplantare de inimă — au folosit, în stabilirea regimului alimentar al bolnavului Phillip Blaiberg, indicațiile prescrise în studiile profesorului român Iancu Ganțea de la Institutul de medicină și farmacie din București.

De asemenea, se anunță că specialiștii din laboratoarele unei mari firme de prestigiu din California au creat „memorii” pentru mașinile electronice de calcul, de un tip mai perfecționat, pe baza studiilor efectuate de fizicianul român, profesorul Ștefan Procopie, om de știință emerit, de la Universitatea din Iași.

Dr. E. ROSIANU

Doctorul Chris Barnard (x) — primul chirurg din lume — care a făcut o transplantare de inimă de la un om la altul, în fața spitalului Groote Schuur, după terminarea operației de transplantare a inimii pacientului Philip Blaiberg

UN NOU MUZEU

Lîngă orașul Cîmpina, a fost deschis un nou muzeu, mărturie despre viața Valahiei (Țara Românească) de acum 300 de ani, din timpurile domniei principilor Matei Basarab și Constantin Brîncoveanu.

Muzeul este găzduit între zidurile medievale ale mănăstirii Brebu și în Casa Domnească construită de Matei Basarab. În 12 încăperi ale vechii case domnești, înăparate în stilul epocii, sînt expuse materiale și obiecte care oglindesc aspecte din viața economică, militară, socială și culturală a secolului al XVII-lea documente, mobilă de stil, arme, îmbrăcăminte, obiecte de uz casnic, bijuterii și în special tablouri și sculpturi din timpul celor doi domnitori.

PLANTE PRODUCĂTOARE DE ANTIBIOTICE

Prin antibiotice se înțeleg acele substanțe produse de către unele organisme vii, care sînt în stare să se opună vieții altor organisme, protejînd astfel spațiul vital al speciei care le produce. Folosite în terapeutică infecțioasă și reprezentate prin penicilină, streptomycină, tirocidină, aureomicină etc., ele sînt de origine biologică, adică sînt produși ai metabolismului unor organisme inferioare (ciuperci, mușcatură și bacterii). Din mediile de cultură ale acestor organisme se izolează antibioticele în stare pură.

Proprietatea de a produce antibiotice o întîlnim însă și la numeroase plante superioare verzi. Așa sînt, de pildă dediciței, piciorul cocoșului, spînzul, varza, garoafele, usturoiul, ceapa, lăleaua, caprifoiul, cartoful, tomatele, brusturul, magnolia, thuya și multe altele.

La cele mai multe din aceste plante, antibioticele se întîlnesc în organele lor proaspete. La unele apar, însă, după uscare. Antibioticele se găsesc în semințe (unele specii de varză), în scoarță (magnolia), în lemn (thuya), în fructele ga'bene sau floricii (la caprifoi), în frunze etc.

Florile și tulpinile la dedicițe produc antibiotice ce împiedică dezvoltarea bacilului dizinteric, stafilococului, streptococului, colibacilului și

bacilului difteric. Antibioticul izolat în stare pură și numit protoanemomină are acțiune antibiotică și asupra pneumococului.

Substanța antibiotică în stare pură — numită allicină — extrasă din bulbul de usturoi și ceapă, care se prezintă sub forma unui ulei incolor, are acțiune antibiotică asupra colibacilului, asupra microbilor din grupul tifid și dizinteric și chiar asupra bacilului tuberculozei. O cantitate de 1 miligram de allicină echivalează cu 15 unități de penicilină. Această substanță are acțiune bactericidă puternică îndeosebi asupra stafilococului, streptococului, bacilului tifid, paratific și dizinteric.

Și unele varietăți de tomate produc antibiotice. Agronomii cunosc faptul că la unele plante de tomată există o boală care provoacă etiolarea (creșterea firavă a plantelor) și care se datorește ciupercii infecțioase Fusarium. La alte plante de tomată această boală nu apare. Aceasta e în legătură cu proprietatea unor varietăți de tomate de a produce antibiotice. S-a stabilit că sucul obținut prin presarea frunzelor și tulpinilor tomatelor ce nu se îmbolnăvesc împiedică dezvoltarea ciupercii Fusarium, agentul cauzal al bolii. Din sucul tomatelor ce nu

se îmbolnăvesc s-a extras antibioticul în stare pură, care a fost denumit tomatină. Această substanță a fost identificată și în frunzele și tulpinile de cartof, batate (cartof dulce) de varză. Tomatina este foarte activă, îndeosebi asupra ciupercilor ce provoacă micoze.

Și brusturul produce antibiotice. Din frunzele acestor plante s-a extras, în stare pură, un antibiotic care are acțiune antibiotică puternică asupra multor microbi: stafilococului, streptococului, pneumococului, asupra bacilului tetanic etc. Nu are acțiune asupra bacilului tifid și paratific.

Din fructele de scoruș s-a extras acidul paraascorbic, foarte activ asupra stafilococului, iar din frunzele de caprifoi s-a extras un antibiotic cu acțiune puternică asupra stafilococului și colibacilului.

În sfîrșit menționăm că printre substanțele antibiotice trebuie considerată și clorofila (pigmentul verde al frunzelor) care a fost folosită, sub formă de pastă, pentru vindecarea rănilor încă în timpul primului război mondial.

Prof. dr. docent H. CHIRILEI
Institutul agronomic „N. Bălcescu”
București

VORBE DIN POPOR ȘI TÎLCUL LOR

„A SPUNE, VERDE, ÎN FAȚĂ...”

Atunci cînd vrem să punem accentul pe ideea că gîndurile și sentimentele cuiva sînt mărturisite sincer, deschis, curat — zicem că acea persoană **spune verde** (în față) ceea ce crede de cuviință.

Expresia se bucură de o largă răspîndire — așa cum reiese din faptul că deseori o întîlnim nu numai în graiul viu, dar și în paginile multora dintre scrierile autorilor români.

Dicționarele limbii noastre înregistrează și-i arată sensul, fără a face însă vreo referire la chipul în care ea a luat naștere.

Dacă ne întrebăm, de pildă, ce legătură este între accepția cuvîntului **verde** și înțelesul pe care acesta îl capătă în „vorba populară” aci discutată răspunsul va trebui căutat într-unul din iscusitele raționamente aflate îndeobște la baza expresiilor românești.

Încercînd să-mi explic tîlcul „vorbei”, cred că ei trebuie pus în legătură cu o anumită însușire pe care o exprimă cuvîntul **verde** — și anume aceea de **cruditate**, de **prospețime**. Se știe că formula **verde crud** — neîntinat — corespunde impresiei pe care o lasă culoarea ierbii **proaspete, curate**. Din această formulă se va fi dezvoltat expresia a **spune verde** (cuiva) **lucrurile** — adică a spune **adevărul curat, necontrafăcut**. „El nu se sfia — zice Petre Ispirescu — a le o spune verde și se silea să îndrepteze lucrul”. Am mai aminti încă un exemplu ilustrativ. Filologul I. A. Candrea, ocupîndu-se în lucrarea sa **Poreclele la români**, de calificativele — nume și supranume, menționează că acestea „**spun** în genere defectul sau năravul cuiva, **verde, fără nici un înconjur...**”

Din exemplele pomenite, care, de altfel, nu sînt singurele de acest fel, rezultă că a **spune verde** are înțelesul de a **spune direct, fără sfială, fără înconjur, lucrurile** — adică, de a **spune adevărul curat, — curat ca verdele crud** al firelor de iarbă **proaspătă**.

Este — aceasta — o explicație...

Dacă dintre dv., iubiți cititori, cineva găsește sau știe alta — binevoiască să ne-o spună și nouă...

N. MIHĂESCU

DISCURI NOI

Cu prilejul recentelor sărbătoriri a două din cele mai remarcabile formații de cîntece și dansuri ale țării — Ansamblul Uniunii Generale a Sindicatelor și Ansamblul „Ciocîrlia” — cronicarii muzicali au subliniat în unanimitate faptul că în aceste ansambluri s-au format, au fost pregătiți din rîndurile artiștilor amatori zeci de artiști preseligioși.

„Monografia” recent difuzată de Casa de discuri „E-lectrecord” ne prilejuiesc ascultarea cîtorva dintre cei mai remarcabili reprezentanți ai artei interpretative populare, unii dintre ei formați în aceste ansambluri

Discul E.P.C.-870 e dedicat astfel lui Benone Sinulescu. Patru dintre cele mai

interesante piese ale repertoriului său curent — „Într-o joi de primăvară”, „Cîntă cucul și mierlița”, „Ce tot plîngi mîndrușo-a jale”, „Mîndra mea cu ochi frumoși” — conturează arta cu care Sinulescu pătrunde spre izvoarele cîntecului popular.

Un nou disc — (E.P.D. 1172) — e dedicat Ioanei Radu. Cu vibrantele ei mijloace artistice, reputata cîntăreașă ne tîlmăcește de astă dată cîntecele: „Lasă-mă să pătînesc”, „Di-di, murgule, di”, „N-am să trăiesc cît pămîntul”, „Ridică mîndro perdeaua”, „M-a-mbătrînit supărarea”, „Cînd o fi la moartea mea”, „Dorule și-o boală grea”.

Acompaniază orchestra Nicușor Predescu.

LOZ LUPIC

În anul 1967, un număr de 806 participanți la sistemele LOTO-PRONOSPORT au obținut autoturisme. Dintre acestea un număr de 325 autoturisme au fost cîștigate la loz în plic. Vreți să obțineți și dv imediat un autoturism? Jucați cu perseverență la loz în plic. În afara autoturismelor mai puteți obține: premii în bani de 20 000 lei, 10 000 lei, 5 000 lei, 2 000 lei, 1 000 lei ș.a.

Oriunde vă aflați jucați la loz în plic

Fabrica de ceasornice

I. I. S. Victoria Arad

str. Mărășești nr. 46, tel. 3793,

produce și livrează pe bază de contracte un bogat sortiment de diferite ceasuri de masă, ceasuri de perete, garantate de calitate superioară.

Nici un cămin fără ceasul „Victoria” Arad.

INTREPRINDEREA DE PRODUSE DIN BETON CELULAR AUTOCLAVIZAT

DOICEȘTI • PRAHOVA

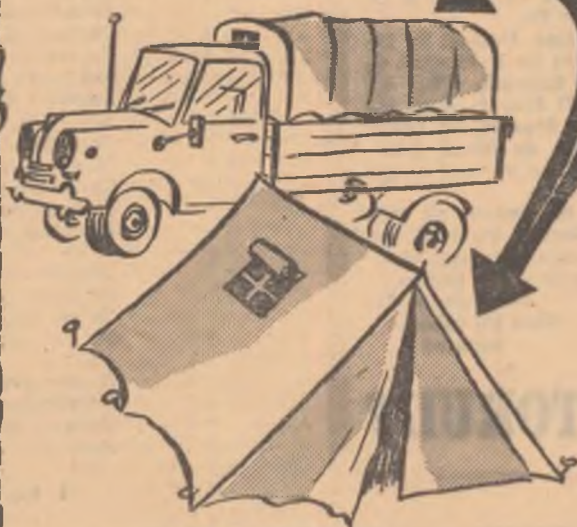
produce și livrează pe bază de repartiții și comenzi ferme:

- Elemente de zidărie și izolații din beton celular autoclavizat.
- Panouri armate din beton celular autoclavizat.
- Spalieri pentru viță de vie din beton armat autoclavizat, chesoane de acoperire tip C2RA.
- Diverse elemente tipizate din beton armat pentru agricultură.

I. I. S.

„Filatura și Tesătoria Trăinică”
PUCIOASA

Rn. Tîrgoviște, reg. Ploiești, telef. 16

și livrează unităților de stat și cooperatiste pe bază de contracte, comenzi și repartiții, orice cantitate de prelată specială pentru corturi și camioane. Fir 2.4 cînepă pieptănată

EXPERIENȚĂ

Au devenit pescari și urs și lup și ris
Și se făcură toți de ris!
Degeaba cozile și-au scufundat
În copile din lacul îngheațat
După metoda vulpii. Că, firește,
Ca ea pățiră, cit ai zice pește!

Cumătra vulpe îi privea din deal
Și reflecta foarte sentimental:
— Sărmanii, uite-i cum îngheață!
Nu au experiența mea de viață!
(Și-și șterse de pe bot un fulg de... rață.)

MIHAIL COSMA

CONCURS

CINE ESTE...

Între prietenii pe care autorul schiței din care publicăm un fragment și i-a apropiat în „Junimea” din Iași, a fost și profesorul universitar Petre Misir. De dragul acestuia, se abatea pe la Iași, căutându-l spre a sta în tovărășia lui. La sosire îi trimitea un bilețel: „Misiraș, / Sint la Iași, / Sau la Iași. / Dacă ieși / De la slujbă, vin la Cujbă. / Al matale...”

4 CUPON DE PARTICIPARE

Iubite Domnule Pricupescu,

Știi că de când am fericirea a vă cunoaște, și e cam mult de atunci, nu v-am supărat cu vreo rugămintă de favoare, fiindcă nu-mi place să importunez pe cineva în îndeplinirea datorțiilor sale, mai ales când îl știu de o corectitudine exemplară ca Dv.

Crez că a venit momentul ca, mai ales în școală, de la care depinde viitorul națiunii noastre, noi românii să încetăm odată cu nenorocita sistemă a favoritismului, a îngăduielii, a hatirului.

Când mai cu seamă ne aflăm în fața unui bărbat devotat datoriei, cum sunteți Dv., și conștiințos, fără nici o umbră de bănuială, trebuie să-l lăsăm a-și îndeplini misiunea așa cum crede el, în matura lui judecată nepărtinitoare.

Profesori ca Dv. fac onoare unei școli, ei sunt o garanție că tinerele generațiuni care le trec prin mină, când vor deveni cetățeni, vor fi perfect educate și solid instruite și vor face fala națiunii.

Pentru acea, când frate-meu Ghiță Postolache, deputatul, m-a consultat în ce liceu să-și dea copilul la București, i-am spus numaidecât:

— Dacă vrei să învețe o bună creștere și carte ca lumea, dă-l la liceul unde este profesor amicul meu d. Pricupescu... Acolo poți fi sigur și-n privința educațiunii și-n privința instrucțiunii!

Băiatul, Costică Postolache, după cum știți, stă la mine; eu îi știu loc de tată; prin urmare, înțelegeți de ce mă interesez, și de ce-mi permit, în puterea prieteniei ce mi-ați acordat-o totdeauna, a vă importuna cu o mică rugămintă.

Nepotul meu, precum veți fi observat cu perspicacitatea ce vă caracterizează, este foarte timid; pe lângă aceasta, a fost și cam bolnav în anul acesta, a trebuit să-i scoatem o măsea, așa că are o mare frică de examen.

Ne-ați îndatora foarte mult și pe frate-meu și pe noi mai ales, pe mine și pe soția mea, căci în grija noastră am avut pe copil, dacă ați fi, nu indulgent, aceasta nu v-o putem cere, dar nici prea sever cu el, care nu știți cită iubire vă poartă și cu est respect pomenește totdeauna de Dv.

De aceea, fiindcă vedem că ține Costică la D-voastră, ne-am hotărât să vă luăm pe D-voastră ca meditator, începând chiar din vacanță. Știi că mergem la țară, la munte. Am fi fericți, dacă ați primi, cum n-aveți îndatoriri de familie, să veniți cu noi, neavând altceva mai bun de făcut, bineînțeles. Am dori ca și-n vacanță să se mai ocupe cu cartea.

N-ar fi rău prin urmare să ne vedem cit mai curînd, ca să aranjăm această afacere. Pină atunci, primiți, stimate domnule Pricupescu, cele mai afectuoase salutări din partea soției mele și din partea

devotatului dv.
Nicu Postolache
senator

...AUTORUL ?

E o plăcere să-l ascuți pe Achim vorbind în ședință. Rid oamenii mai ceva ca la circ. Unii își spun părerea în cuvinte simple, alții cu vorbe mai înzorzionate. Fiecare cum îl taie capul. Dar Achim când vorbește, parcă are pe umeri capul altora.

Deunăzi, după ce luaseră cuvîntul președintele, contabilul, vreo doi brigadierii, un tovarăș de la consiliul agricol raional și cîțiva cooperatori, îl auzirăm pe cel care conducea ședința anunțînd:

— Are cuvîntul tovarășul Achim.

Trebuie să știți că Achim nu ia niciodată cuvîntul primul sau printre primii. Nu, el așteaptă să audă ce spun alții, încotro bate vîntul. Nu-i scapă o vorbuliță. Dar nu se uită la cel care vorbește. Privirea îi este așintită spre președinte. Dacă îl vede pe acesta dînd din cap sau surizînd mulțumit, înseamnă că ce aude îl e pe plac, deci ideea trebuie reținută. Dacă președintele strîmbă din nas, ideea e bună de aruncat la gunoi.

Abia după ce studiază bine acest soi de barometru, abia după aceea...

— Are cuvîntul tovarășul Achim.

Oamenii din sală își dădeau coate, zîmbind cu subînțeles. Știau bine ce vor auzi. Achim avea felul lui de a vorbi și trebuia lecut.

Și Achim începu:

— În legătură cu problema pe care o discutăm, vreau să-mi spun și eu părerea. Vînd cuvîntul, tovarășul președinte a arătat că...

Mitroi îl intrerupse:

— Las' că știm noi ce a arătat tovarășul președinte. Să auzim părerea ta.

Cîțiva începură să ridă. Lui Achim nu-i ardea de rîs. Respiră adînc și o luă de la cap.

— După cum am început să vă spun, eu sînt de părere că... așa cum zicea și brigadierul Stancu...

— Pe Stancu l-am ascultat, acum vrem să auzim ce spui tu, i-o reteză Grigore.

În sală se iscă rumoare. Fiecare spunea ceva pe seama lui Achim. Potolind hohotele de ris, cel care conducea ședința, rugă să se facă liniște pentru a fi lăsat Achim să-și termine șirul vorbelor.

— Păi, asta vreau și eu, să-mi spun sincer, limpede și răspicat părerea. Nu o să ascund nici lipsurile căci nu este bine să le camuflăm așa după cum a subli-

niat mai înainte chiar și tovarășul de la consiliu...

Achim n-a mai putut continua. Nu-l mai asculta nimeni. I s-a dat altcuiva cuvîntul.

Cînd s-a terminat ședința, am plecat spre casă împreună cu Achim, special ca să aflu ce-i în capul lui.

— Bine măi omule, nu poți să spui și tu o dată ce crezi? Trebuie neapărat să repeți ce au spus alții?

Era supărat dar încerca să glumească.

— Știi care-i adevărul: eu nu prea sînt de acord cu părerea mele. Decît să gresesc mai bine zic și eu ca alții.

Asta e Achim. Nu-i băiat rău, de muncit — muncește dar e fricos, n-are opinie. Acum a primit o lecție și pină la urmă tot îl lecuiam de nărav.

ANDREI CROITORU

COMBUSTIBIL PENTRU CĂRUȚĂ

Căruțele, după cum știe toată lumea, merg cu tracțiune animală. N-au nevoie nici de benzină, nici de curent electric, nici de abur. Numai căruța lui Călin C. Bănică din comuna Bucov-Ploiești nu mergea fără combustibil. Și nu orice fel de combustibil. Țuică de Turț sau drojdie. Fără ele nu se urnea din loc.

Bine, bine, veți întreba, dar unde avea căruța rezervorul pentru combustibil? Simplu: în stomacul lui Bănică. Asta era toată „inovația”. Alimentarea se făcea prin gîtlejul conductorului, care era ambalat de dimineață pină seara supus arderilor interne și veșnic sub presiune maximă.

De-aia, nimeni nu avea curaj să-i stea în cale. O explozie era oricînd posibilă. De fapt, Călin C. Bănică a și explodat de cîteva ori. În așa fel însă, încît el n-a avut nimic. Numai cei din jurul lui au căzut victime.

Fînd vorba de un combustibil primejdios, Călin C. Bănică a înfundat pușcăriia în patru rînduri. Dar tot nu s-a îndvîțat minte. A continuat să-și alimenteze căruța cu trăscau, prin propriul gîtlej.

Într-o seară, i s-a înfundat (o supapă cu drojdie de vin). Făcîndu-și prea-plinul și circulînd cu viteza a treia, a găsit ceea ce căuta cu lumînarea: prilejul să se accidenteze. Un cal a murit, scăpînd în sfîrșit de așa conductor. Acesta din urmă și-a fracturat un picior și acum stă frumușel în ghips. Doctorii spun că la cap n-a pățit nimic și că are cu ce să gîndească. Poate că ne-o va dovedi. Remîntînd la combustibil.

N. CULCEA

Instantanee din Leordeni-Găești

Aici se odihnește o greblă mecanică precum și grija față de uneltele agricole, a conducerii C.A.P.

Atențiune apicultori! S-a descoperit cel mai bun sistem de conservare a stupilor: sub omătul mare în curte.

Foto: Petre LĂZĂRESCU

PE TÎRNAVE

Un băltăreț, odată,
Cu iapa și cu minzul
Ajunse pe Tîrnave,
Cînd umbra suna prînzul.
Cum foamea, de cu ziuă,
Îl tîrcolea ca lupul,
Intră într-o ogradă
Să-mbărbăteze trupul.
Țărîmul îl posteste
Cu vorba lui blajînd
Și-i pune dinainte
Dărabul de slănină.
Sau clisă, cum se spune,
Pe locuri ca acele.
Infulecă străinul,
Cu pită și cu ceapă
Și dînd de focul setii,
La urmă, cere apă.

„Ba să cinstești cu vinul,
De-acum și pină mine,
Să nu gîndească porcul
Că l-o mîncat un cîne!”

Îi zise tîrnăveanul,
Umplîndu-i cu Fetească
Paharul pîn-la gură
Așa, să-l pomenească!

I. G. MATEESCU